

VIATA DE OLIMPIC...

Andreea Popa, clasa a X-a A

Sandra Veres, clasa a X-a A

Cu Samuel Balau din clasa a XII-a A, am avut o lungă discuție despre felul în care și-a petrecut cei 4 ani de liceu și cum a reușit să îmbine învățatul cu timpul liber. M-a impresionat faptul că, pe langa orele dedicate studiului a găsit timp și pentru micile (sau marile?) lui pasiuni, precum matematica, anatomia și chimia. Iată ce l-am întrebat și ce mi-a răspuns:

Cât timp aloci învățatului în fiecare zi?

Niciodată nu am fost omul care să stau ore întregi, în fiecare zi, să învăț. Nu sunt capabil să fac așa ceva. Întotdeauna m-am străduit să fiu atent la ore, astfel, înțeleg lecția din clasă iar acasă am nevoie doar de câteva minute în care să repet. Pentru olimpiade am făcut tot posibilul să mă pregătesc din timp și suplimentam efortul doar în ultimele zile dinaintea unei olimpiade. Aici m-au ajutat și domnii profesori, care încercau să mă stimuleze, chiar și în acele zile când îmi pierdea entuziasmul, în special domna profesoară de matematică, căreia țin să îi mulțumesc din suflet pentru tot sprijinul acordat.

Care este cel mai mare premiu pe care l-ai câștigat la un concurs?

Consider că cel mai mare premiu pe care l-am câștigat la un concurs este experiența acumulată de-a lungul anilor. Niciodată nu am pus preț pe premiile materiale acordate pentru locurile fruntașe, chiar dacă mi-au fost de folos, iar în ultimii ani pot spune că nici locul din clasamentul final nu a mai avut semnificații importante pentru mine. Am învățat că adevărata valoare nu e să fi mai bun decât ceilalți, ci să te depășești pe tine însuși, și cred că eu am reușit acest lucru, într-o oarecare măsură.

Cât de repede asimilezi o informație nouă?

Acest lucru diferă de la o materie la alta, dar în general pot memora destul de ușor și repede. Nu am nici eu o memorie extraordinară, tocmai de aceea mi se întâmplă să uit câte o formulă la matematică sau fizică, dar întotdeauna caut un fir logic în tot ceea ce învăț.

La câte olimpiade ai participat?

Eu particip la olimpiade din clasa a V-a, în acea perioadă am început cu matematica și limba română, iar din clasa a VII-a particip și la olimpiadele de biologie. În perioada liceului am renunțat să mai merg la olimpiada de limba română, dar am continuat cu biologia și matematica, lor alăturându-se și olimpiada de chimie. În primii ani de liceu am participat împreună cu alți colegi la câteva competiții de dezbateri, însă nu pot spune că am excelat în acest domeniu.

Cum descri emoția din timpul unei olimpiade?

Eu sunt o persoană emotivă, și încă din timpul gimnaziului emoțiile puneau stăpânire pe mine, înainte de a merge la o olimpiadă, dar de obicei depășeam această stare în momentul în care citeam subiectele. Pe parcurs am învățat să îmi controlez emoțiile, dar nu îmi este rușine să recunosc că încă am emoții înaintea unui concurs școlar. Plec de la premiza că totul va fi bine indiferent de rezultat și spun o rugăciune înainte de a intra în concurs.

Draga Sami, îți mulțumesc pentru gândurile pe care ni le-ai împărtășit și îți dorim mult succes la toate examenele viitoare.

O VIAȚĂ ÎMPLINITĂ

Carmen Stroescu, profesor biologie

DESPRE FAIR-PLAY, VOIȚA ȘI CARACTER

Ariana Roberta Prodan, clasa a X-a A

2

Toți avem frumoasa noastră poveste de viață. Frumoasa mea viață a început când mi-au dat viață minunații mei părinți care m-au iubit și îndrumat în pașii ce urmau în viitor. Liceul l-am terminat la CD LOGA în 1974. A fost frumoasă viața de liceu cu amintiri de neuitat. În prag de examen la facultate am visat la Facultatea de Drept dar pașii mi-au fost deturnați spre Facultatea de Biologie pe care am absolvit-o în cadrul Universității București. Am fost fericită că am ajuns în învățământ și deabia atunci am realizat cât de mult iubesc copiii. Dacă ar trebui să o iau de la capăt acum, aș face aceiași pași, aș lua aceleași decizii. În mijlocul elevilor mă simt împlinită, mă simt iubită și ofer iubire și respect din tot sufletul. Mă simt tânără deși sunt cu cea mai mare vechime în învățământ în această școală, în acest moment și aceasta datorită celor care mă înconjoară cu dragoste și respect. Primii trei ani de învățământ au fost la Peciu Nou de care mă leaga amintiri minunate, iar restul anilor au fost petrecuți doar în acest liceu. Sunt 33 de ani de învățământ, peste 4500 de elevi de care sunt mândră și onorată că i-am avut, care s-au realizat în viață, devenind medici, avocați, asistenți medicali, kinezioterapeuți. Cel mai minunat lucru este că atunci când anii au trecut și eu nu-i mai recunosc pe o parte din ei, vin cu dragoste și respect către mine și mă ajută când am nevoie, mai ales când e vorba de sănătate. Atunci realizez că am rămas în sufletul și mintea lor și sunt foarte fericită. Poate se datorează faptului că la baza relației mele cu elevii au fost respectul reciproc și sinceritatea. Viața mea poate nu ar fi fost atât de fericită și împlinită dacă nu aș fi fost în mijlocul elevilor. Acum mă îndrept cu pași grăbiți spre pensionare, dar în suflet voi fi mereu cu dragii mei elevi.

3

Medalii, diplome, poze, aplauze, satisfacție, plăcere, dorință...cele mai frumoase clipe și sentimente ale unui sportiv.

Mă numesc Ariana Roberta Prodan, am 17 ani și vă voi povesti câte ceva din viața mea de sportiv. Practic badmintonul de la vârsta de 10 ani, și, după 7 ani, încă mă duc cu drag și nerăbdare la antrenament. Antrenorii mei, doamna Corina Dan și domnul Ștefan Nyari sunt a doua mea familie. Ei fac antrenamentele să fie o plăcere și ne motivează să dăm tot ce e mai bun din noi.

Nu vă pot descrie în cuvinte ce simți atunci când ești pe teren, transpirat, obosit, extenuat, iar când te întorci vezi o față blândă care crede în tine și te încurajează. Apoi, după meci, te ia în brațe și te consolează, sau te felicita, fiind mândră de prestația ta.

Înainte de a intra în teren trebuie să uiți de toate: probleme, griji, neîmpliniri, neajunsuri, și să le demonstrezi tuturor, dar în primul rând ție, că ai muncit destul încât să câștigi. Antrenorul meu spune: „Chiar dacă pierzi, contează cum pierzi, iar înainte de a câștiga trebuie să știi să pierzi.” După o zi proastă, un meci prost sau pierdut, ai toate gândurile negative, te învinovățești, ești dezamăgit și te simți frustrat când auzi vocea părinților. Dar dintr-un meci pierdut ai mai multe de învățat decât dintr-unul câștigat.

Tabere, concursuri, prieteni, amintiri, sentimente care te copleșesc atunci când ți se strigă numele pentru podium, auzi imnul sau numele țării, fiind mândru că ești demn să o reprezinți.

Le mulțumesc părinților mei, care mi-au format un caracter și m-au îndrumat spre o viață sportivă, antrenorilor mei care au făcut din mine campioană națională și mă bucur că îi pot reprezenta la concursuri, fiind mai tot timpul nelipsită de pe podium, dar și prietenilor mei care îmi acceptă programul.

Viața unui sportiv este uluitoare! E presărată cu multe arome și condimente și vă invit să o „gustați” și voi cu mare drag.

HAIDEȚI, SĂ DEZBATEM!

Alice Judit Szeles, clasa a X a B

V-ați întrebat vreodată de ce e profa de mate este atât de pasionată de debate? Ei bine, sper că o să reușesc să vă lămuresc eu.

Anul trecut am fost și eu interesată de această activitate dar nu am știut până de curând în ce constă de fapt. Țin minte și acum că am încercat să mă implic dar, ca de obicei, nu am reușit să o duc la capăt.

Anul acesta, mi s-a ivit oportunitatea să încerc din nou. Primul gând care mi-a venit în minte a fost: Cum să mă bag în asta când eu încep să tremur la ideea că în fața mea e o întreagă „audiență” care se așteaptă să vorbesc cursiv? Mă gândeam doar la faptul că nu am fost făcută să vorbesc unui public larg. În final, am acceptat. „Ce va fi, va fi.”

Prima experiență?

Un cuvânt: dezastru. Era abia la o săptămână după ce am intrat în joc. Nu știam bine reguli, nu mai văzusem decât un meci demonstrativ de debate, nu eram spiritual pregătită și mai aveam și emoții să nu o dau în bară. Normal că l-am luat la întrebări pe colegul meu care a fost anul trecut martor la câteva meciuri de debate. Vă imaginați ce copleșit era, săracul?

Normal, emoțiile nu și-au făcut apariția decât în momentul în care am ajuns în fața juriului. Pe lângă asta, mai aflasem și că suntem echipa negatoare, exact ce nu pregătisem noi foarte bine. Când am ajuns în fața juriului, ei bine, ce pot să zic? Am uitat și argumente, și moțiuni, dar măcar introducerea am făcut-o bine: m-am prezentat. Colegii mei erau la fel ca și mine.

Știți care e culmea? Am câștigat meciul. Deci e un final fericit.

Experiența din sâmbăta precedentă nu fusese, însă, decât un antrenament. Se apropia faza regională a concursului "Tinerii dezbat" în care școala noastră intra în competiție cu licee de renume din Timiș, Caraș Severin, Arad și Hunedoara. M-am trezit și am plecat destul de încrezătoare. Am spus că mai rău ca data trecută nu poate fi. Fără prea multe detalii, primul meci l-am câștigat. Deja stârneam invidia celorlalte echipe pentru că eram singura echipă din Timișoara care a câștigat. Spre norocul nostru, am avut un juriu care ne-a explicat exact ce nu a fost bine și ce mai trebuie să facem și asta ne-a ajutat enorm în continuare. Al doilea meci (deja mă laud!) a fost o nouă victorie. Deja eram încrezători și așteptam să se afișeze cu cine vom juca în continuare. Când am aflat cu cine jucăm, un tip a spus că avem nevoie de baftă. Exact de asta aveam nevoie. Ne-am prezentat, însă, absolut onorabil. Echipa a fost foarte bună, iar fetele din care era alcătuită erau destul de agresive și experimentate. Acest meci a fost fără feedback, deci rezultatele le aflam abia în dimineața următoare. Eram oricum siguri că ne

calificăm în primele 8 echipe și eram la fel de siguri că ultimul meci l-am pierdut.

În ziua următoare am ajuns la ședința în care aflam cu ce echipă jucăm. Era vorba chiar de cei cu punctajul cel mai mare. Problema era că, era probă eliminatorie. Cine pierde pleacă. Deci nu mai aveam altă șansă. Vă imaginați ce s-a întâmplat mai departe, nu-i așa ?

În final, juriul era același de săptămâna trecută, în care am dat-o în bară. Ne-a laudat pentru ce am reușit să facem în doar o săptămână, ceea ce ne-a bucurat mult și ne-a ambiționat.

Părerea mea?

A fost o experiență plăcută. Am realizat că nu e așa rău să vorbești în fața unui juriu dacă ai argumente. Și nu numai. Asta mă va ajuta sigur. Acum sunt mult mai încrezătoare în forțele proprii și știu că dacă îmi propun ceva, o să încerc să și realizez. De data asta am dus o treabă până la capăt, și știu că măcar am făcut-o cum trebuie, și nu numai de dragul de a fi făcută. Iar colegii mei, George Băjenariu și Flavius Wurfer, au fost tot timpul alături de mine...

“ASLĂNEȘTII” ÎN TURNEU LA ROMÂN

Bianca Sucilea, clasa a XI-a B

În perioada 16-20 mai 2014, Trupa de Teatru “Aslăneștii” a vizitat orașul Roman, județul Neamț, cu prilejul derulării primei etape din cadrul Parteneriatului încheiat între Colegiul Național Ana Aslan Timisoara și Colegiul Național Roman Voda, Roman, parte integrantă a Proiectului Educational “Banatul și Moldova-între alterita te și identitate culturală”, coordonat de prof. Cristina Mandae și prof. Ovidiu Albert.

“Aslăneștii” au fost invitații speciali la “Ziua Tineretului Româncan”, în data de 17 mai, 2014, cu ocazia Zilelor Orașului Roman, și la Balul Musatinilor, în data de 19 mai, eveniment organizat de Asociația Musatinii din Roman, susținând două spectacole cu piesa “Pop Cira și Pop Spira” de Stevan Sremac”. Am întrebat câțiva membri ai Trupe de teatru ce impact a avut această turneu pentru ei.

Mario Sima din clasa a XI-a B, a spus următoarele:

“Cred că această ieșire a fost extraordinară, nu numai din punct de vedere turistic, ci și din punct de vedere artistic. A fost o experiență care ne va ajuta și ne va mobiliza pe viitor să devenim mai buni, mai uniți și mai profesioniști.”

Pașici Dragan, din clasa a XI-a B afirmă:

“Personal, cred că această ieșire a fost o oportunitate extraordinară de a cunoaște oameni noi, de a vedea locuri frumoase și de a învăța obiceiuri și tradiții noi. Dar a fost și o ocazie, de care am profitat din plin, de a strânge legăturile cu ceilalți membri ai trupei, de a împărtăși momente frumoase împreună și de a înfrunța momentele mai puțin frumoase alături de cei mai minunați oameni pe care i-am cunoscut.”

Gheorghiu Alexandra, clasa a XI-a B:

“Am învățat multe lucruri noi și am fost profund impresionată de Colegiul Național Roman Vodă care are o istorie fascinantă, de 140 de ani.”

Lucia Spătaru, clasa a X-a A:

“Această ieșire a fost de neuitat. Un schimb de experiență interesant din care am avut multe de învățat.”

La Roman am fost fascinați cu toții de căldura și ospitalitatea oamenilor care ne-au întâmpinat, de frumoasa arhiepiscopie a Romanului și a Bacăului, de peisajele și panoramele minunate pe care le-am văzut. Vizita în capitala Moldovei, Iași, unde am vizitat Universitatea “Alexandru Ioan Cuza” cu celebra “Sală a Pașilor Pierduți” în nuanțe de albastru, Biserica “Trei Ierarhi” (unde se află mormintele domnitorilor Alexandru Ioan Cuza și Dimitrie Cantemir), Palatul Culturii din Iași, Mitropolia Moldovei,

Teatrul Național "Vasile Alecsandri", Parcul Copou (cu Teiul lui Mihai Eminescu) și multe alte locuri cu o bogată valoare culturală, a fost o adevărată bucurie pentru toți membrii Trupei.

Pentru mine, personal, a fost prima ieșire cu colegii mei "actori", am avut parte de momente extraordinare împreună și am învățat să fim uniți, să fim mai buni, mai serioși și să ne reprezentăm cu mandrie școlară. Am avut ocazia să vizităm locuri extraordinare din Moldova, să vedem peisaje și obiceiuri care ne-au impresionat, și chiar am încercat să adoptăm accentul moldovenesc, încercare fără reușită!

O experiență minunată, pe care am dori oricând să o repetăm, nu numai pentru dorința noastră de a ieși din anonimat, ci din pasiune pentru teatru!

1.

2.

3.

1. La biserica "Trei Ierarhi", Iași
2. Sima Mario la Balul Mușatiniiilor
3. Sala Pașilor Pierduți

DE LA EUGEN IONESCO LA... "POP CIRA ȘI POP SPIRA"

Carina Covaciu, clasa a XI-a B

Anul acesta Trupa de Teatru „Aslăneștii” a adăugat în repertoriul său artistic o nouă piesă, o adaptare (și totodată o traducere) a povestirii "Pop Cira și Pop Spira", aparținând autorului sârb Stevan Stremac, transpusă scenic de către prof. Cristina Mandae împreună cu membrii trupei. Așadar, iată o trecere de la "teatrul absurdului" a lui Eugen Ionesco, la atmosfera secolului al XIX-lea surprinsă în Banatul istoric.

Solicitându-i-se câteva texte pentru a fi introduse într-un manual de conversație de limba franceză pentru începători, destinat studenților americani, Eugen Ionesco merge mai departe și compune un text, care, în sine, reprezintă un veritabil ghid de conversație și, în același timp, este și o piesă de teatru, într-un stil aparte, mai degrabă o piesă-colaj formată din lipirea unor tablouri teatrale, "împănate" cu câteva texte de proză. Absența didascalilor face ca această piesă să fie incompletă din punct de vedere teatral, maestrul necrezând că ea merită să fie pusă în scenă vreodată (cu toate acestea, ulterior, piesa a fost montată iar spectacolul a reprezentat un succes). Această absență a didascalilor nu este întâmplătoare, autorul lasă liber regizorul să o pună în scenă așa cum crede de cuviință.

Personajele piesei sunt: studenți, profesori, elevi, eleve și persoane secundare precum personaje de tip profesie și personaje obiecte.

Sunt prezentate reacțiile oamenilor la situații cotidiene, banale, în care clișeu și stereotipia își găsesc un cadru ideal în text.

Schimbând total registrul tematic, "Pop Cira și Pop Spira" ne introduce în lumea satului bănățean al secolului al XIX-lea, o lume mică cu preocupări banale, cu un ritm monoton al vieții între slujbe religioase, mici dispute amoroase, rivalități, bârfe, carafe de vin și jocuri de cărți.

Povestea e simplă: doi preoți, două preotese cu două fete de măritat și un învățător care pare să frângă inimi. De aici "marea confruntare" între Pop Spira și Pop Cira care se va lăsa cu un dinte devenit "corpus delictus" pe care, "Exselsensia sa Vladica" trebuie să-l accepte ca "probă" și să facă dreptate. Dialogurile sunt savuroase iar "actorii" care le susțin sunt foarte convingători!

În prezent Trupa s-a marit, pe măsura ce pasiunea pentru teatru, în rândul tinerilor crește, atât boboci cât și cei din clasele mari trăiesc la unison emoțiile unui spectacol.

Vă așteptăm cu drag să gustați și voi din emoțiile pe care le transmite un spectacol de teatru!

PAGINA LU' SAVU

(CONFESIUNILE UNUI BLOGGER)

Raoul Savu, clasa a X-a D

Încă o noapte în care n-am somn. Dimineața mă trezesc la 6:40 că am școală da' nu-i bai, că dorm și acolo. Oricum, decît să stau în pat și să mă holbez la pereți, mai bine scriu aici ceva că n-am mai scris de ceva vreme, nu?

E relaxant într-un fel, să stai treaz pînă dimineața. Faptu' că toată lumea doarme te face să te simți viu, cel puțin pe mine. Prefer să fiu somnoros a doua zi, dar faptul că am stat treaz mai toată noaptea și am avut timp să mă gândesc la anumite lucruri îmi taie oboseala și-mi dă refresh, ciudat.

Tot stau și mă gândesc cît de simple erau lucrurile în trecut și nu mă refer acum 5, 10, 15 ani ci acum 100-200 etc. Oamenii nu aveau atâtea obstacole, se ocupau de agricultură da' erau fericiți. Se bucurau dacă aveau 5 porci și 7 vaci și o casă unde să doarmă și să mănânce ceea ce au muncit pe câmp luni întregi. Dă-i acuma lu' unu' ditamai casa, cea mai scumpă mașină și cea mai frumoasă femeie, cele mai scumpe machiaje și rochii în cazul opus, că tot îți mai cere ceva și nu-îmulțumit. "Dă-i unui om un deget că îți ia toată mîna" ceva de gen. Nu-i ok.

Care se bagă la o plimbare? Jur, e mișto să te plimbi noaptea pe stradă sub razele felinarelor ce luminează totul într-un gălbui liniștitor. Îți dă senzația că doar tu contezi în acel moment și că ești centrul universului. Te face să te simți special, the chosen one. Cred că de asta ne trăim viața pe timpul nopții pentru că ne dă ocazia să ne descoperim și mai mult caracterul și să ne dăm seama că noi contăm. Nu te schimba niciodată pentru o persoană decît dacă acea persoană ești tu.

Ne dorim atâtea chestii, atâtea lucruri inutile încît nici noi nu mai știm ce vrem. Ne setăm așteptările atît de sus iar atunci cînd vedem că nu reușim în ceva sau nu reușim să obținem ceva cădem într-o depresie care chiar nu își are rostul. Am uitat ce înseamnă să păstrezi totul simplu, am uitat esența. Ne-am pierdut printre mulțime și-am ajuns ca toți ceilalți. "eu nu-s ca toți dar tot nu ascult Bieber, fiindcă nu-i place nici lu' ăla" really?! serios?!

Ne plîngem zi de zi că avem stări nasoaie, că nu vrem să facem aia, că nu avem aia și uităm să ne bucurăm de lucrurile simple care trec pe lângă noi așa că o simplă briză de vară, o simți da' nu îi dai așa mare atenție, o lași să treacă.

Și pînă la urmă pe cine pică vina? Pe societate? În nici un caz, pe mine, pe tine, pe noi ăștia care formăm societatea și care o tragem în jos din păcate. Alții la vîrsta noastră nu au nici un sfert din ce avem noi și totuși nu se plîng, se trezesc cu zâmbetul pe buze, merg pe jos 10km ca să ajungă la o școală care stă să pice și învață la lumina lumînării, asta-i viața simplă.

Aa, nu te plîngi că nu ai cine știe ce obiect da' tot îl dorești, nu ? Ba, e ok, adică, noi avem de pierdut și nu avem de pierdut pentru că suntem proști sau alte chestii, pentru că suntem o generație, zic eu, inteligentă, deșteaptă, dar care nu știe ce vrea și o să pierdem în fața celor care se bucură de ceea ce au și nu se plîng așa cum o facem și noi și nu-și toacă nervii și sentimentele pe te miri ce stupizenie. Purul adevăr.

(va urma)

2014 ANUL COMEMORATIV AL SFINȚILOR MARTIRI BRÂNCOVENI

Prof. Nica Septimia

Anul acesta, Biserica Otodoxă Română, păstrează tradiția anilor anteriori și dedică familiei Brâncovenilor un an omagial, astfel încît în al doilea semestru al anului 2014, tema va fi tratată sub genericul "Anul comemorativ al Sfinților Martiri Brâncoveni, la împlinirea a 300 de ani de la martiriul lor."

Dar cine sunt Sfinții Martiri Brâncoveni?

Constantin Voievod și fiii săi, Constantin, Ștefan, Radu, Matei și sfetnicul Ianache. Domnia lui Constantin Brâncoveanu în Muntenia s-a cuprins între anii 1688 și 1714. Apariția Bibliei în limba română la București a coincis cu anul urcării pe tron a lui Brâncoveanu -1688. A fost un protector al tiparului și școlilor din Muntenia, dar și din Transilvania. A înființat la București o nouă Academie Domnească, transformând școala de la Sf. Sava în „*colegiu public pentru pămînteni și străini*”, cu o programă asemănătoare instituțiilor de grad superior. Viitorul mitropolit Antim Ivireanul, sub îndrumarea căruia se vor tipări numeroase cărți în limbile română, greacă, slavonă, georgiană și chiar arabă, a fost adus de domnul Brâncoveanu în Muntenia în anul 1689 și sprijinit în acțiunile sale de dezvoltare a limbii și culturii române. A ctitorit mai multe biserici și mănăstiri, între care: bisericile de la Potlogi și Mogoșoaia, Mănăstirile Hurezi și Brâncoveni, Biserica „Sf. Gheorghe Nou”, din București, unde odihnesc sfintele sale moaște. La mănăstirea Hurezi se naște primul stil arhitectural românesc, stilului brâncovenesc. În Transilvania a construit o biserică în Făgăraș, alta în Ocna Sibiului, precum și Mănăstirea Sămbăta de Sus. Palatul de la Mogoșoaia, palatul domnesc de la București (astăzi dispărut) și palatul de la Potlogi sunt cele mai importante monumente de arhitectură laică construite din porunca lui Constantin Brâncoveanu. Deși a domnit 26 de ani, timp în care supușii săi au trăit în bunăstare, și pe cînd nici nu se gîndea că mai are dușmani, Brâncoveanu a fost trădat de rudele sale Cantacuzinii. Încă de la 1711 sultanul căuta să se răzbune pe domnitor, dar abia la 1714, în apropierea sărbătorilor Pascale învinuit că „*adunase multe bogății și arme pentru a se opune și pregăti o răscoală, așteptînd ca să-și arate dorința de a domni în chip absolut independent*”, este arestat împreună cu familia sa și spătarul Ianache și duși în lanțuri la Istanbul. Pentru că a refuzat să se lepede de credința creștină, pe 15 august 1714, chiar în ziua cînd împlinea 60 de ani, domnitorul român a fost decapitat. Același pedeapsă au suferit-o și cei patru fii ai săi, împreună cu sfetnicul Ianache. La cererea de a renunța la creștinism, Brâncoveanu a răspuns fără rețineri: „*De legea creștină nu mă las, căci în ea m-am născut și am trăit, și în ea vreau să mor!*” iar către fiii lui a rostit: „*Fiiilor, fiți bărbați! Am pierdut tot ce aveam pe astă lume. Nu ne-au mai rămas decît sufletele. Să nu le pierdem și pe ele, ci să le ducem curate înaintea feței Mîntuitorului nostru Iisus Hristos. Să spălăm păcatele noastre cu sângele nostru!*”. Sultanul Ahmed a poruncit să le fie tăiate capetele copiilor domnitorului, de la cel mai mare la cel mai mic. Trupurile lor au fost aruncate în Bosfor. Au fost scoase de cîteva creștini și îngropate în mare taină într-o mănăstire din Halki, chiar lângă Țarigrad. În vara anului 1720, Doamna Maria (Marica) a adus pe ascuns rămășițele domnitorului și le-a îngropat în Biserica Sfântul Gheorghe Nou din București, fără a scrie nimic pe piatra de mormînt. Pornind și de la inscripția de pe candela de argint pusă deasupra mormîntului (din 12 iunie 1720), Virgil Drăghiceanu a făcut în 1914 senzaționala descoperire a mormîntului voievodal. Autenticitatea descoperirii a fost întărită și de marele istoric Nicolae Iorga. „*A știut, în curs de un sfert de veac, să servească pe turci, de nevoie, fără să părăsească nici un drept al țării sale; a știut să înlătore stăpînirea necondiționată a creștinilor, austrieci, poloni, ruși, asupra pămîntului românesc; a știut să lege de muntenii săi, prin legături culturale și politice*”. Pe 15 august 1992, Constantin Brâncoveanu cu fiii săi și cu sfetnicul Ianache au fost declarați sfinți de către Biserica Ortodoxă Română. Sunt sărbătoriți pe 16 august pentru a nu coincide cu sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului, de pe 15 august.

PROIECTELE REPREZINTĂ ELE ADEVĂRATA EVALUARE?

Prof. Loredana Bozesan

“Metodele alternative de evaluare măsoară performanțele elevilor, într-o altă formă decât testele tradiționale.” (Job, Jennifer, Alternative Assessment, www.learnnc.org/lg/pages/7041)

Testele ... cine le iubește? Elevii le resping categoric. Acestea sunt supărătoare, stresante și foarte dificile. Din punctul de vedere al profesorilor, ele reprezintă o formă folositoare de evaluare scrisă. Cunoașterea structurilor învățate este verificată și feedback-ul asigurat. Dar nu le lipsește totuși ceva? Cum rămâne cu creativitatea, imaginația, colaborarea? Cum rămâne cu distracția? Evaluare și distracție? Este posibil? Cum? Prin proiecte ...!!! Pot ele să reprezinte adevărata evaluare?

În secolul 21, când tehnologia devine tot mai sofisticată și disponibilă, elevii au posibilități nemăsurate de participare la comunitatea din care fac parte, dar și de relaxare și petrecere a timpului liber. Pentru ca elevii noștri să se integreze cu succes în societate, școala trebuie să îi ajute să dobândească mai mult decât abilitățile de bază. Prin crearea de proiecte, elevii vor stăpâni următoarele abilități: gândirea critică, rezolvarea eficientă a problemelor, colaborarea, folosirea tehnologiei, auto-instruirea, comunicarea. Aceste aspecte au fost îndelung neglijate de sistemul de învățământ românesc. Am ales să scriu despre *“Metodele alternative de evaluare la limba engleză”*, cu precădere despre proiecte, în lucrarea pentru obținerea Gradului I, după ce am observat beneficiile acestor metode asupra învățării și asupra elevilor. Adolescenților le place să lucreze pe grupe și să dezvolte subiecte actuale, interesante. Folosirea tehnologiei asigură succesul acestor metode, deoarece navigarea pe internet reprezintă una din pasiunile tinerilor. De ce să nu îi motivăm să caute informații pe internet? Proiectele îi determină pe elevi să învețe prin crearea unor situații autentice, să folosească limba și să creeze produse pe care să le prezinte în public. Le place să pretindă că sunt altcineva, așa că haideti să îi lăsăm să devină creatori, mai degrabă, decât memorizatori.

Am creat, prin urmare, împreună cu elevii proiecte complexe, bazate pe situații reale: “Mari personalități istorice” (clasele a XI-a A, B), “Votați-mai!” (clasele a XI-a A, B), “Târg de turism” (clasele a X-a A, B, C). Produsele finale și prezentările au fost uimitoare și feedback-ul pozitiv. Din punctul de vedere al elevilor, principalele avantaje sunt: lipsa stresului, folosirea imaginației și a creativității, colaborarea și cooperarea, libertatea de alegere, folosirea tehnologiei, responsabilitatea socială, documentarea, notele mai mari. În ceea ce privește profesorii, beneficiile sunt: interacțiunea crescută dintre elevi, ridicarea standardelor de performanță în școli, implicarea în viața cotidiană a comunității, evaluarea eficientă. În concluzie, aș vrea să menționez că proiectele sunt mijloace complexe de evaluare. Eu voi continua să folosesc proiectele ca metodă de învățare și evaluare, deoarece le consider modalitatea perfectă de îmbunătățire și folosire a limbii engleze. Atâta timp cât elevii privesc proiectele cu entuziasm, eu, ca profesor, voi propune proiecte pe diverse teme, îi voi ajuta dacă au nevoie și le voi oferi posibilitatea să fie creatori, profesori, actori, diferite personaje și chiar proprii lor evaluatori.

PROJECTS ARE THEY ‘THE REAL THING’ IN ASSESSMENT?

Prof. Loredana Bozesan

“Alternative assessment measures performance in forms other than traditional paper-and-pencil, short answer tests.” (Job, Jennifer, Alternative Assessment, www.learnnc.org/lg/pages/7041)

Tests ... Who likes them? Students resent them totally. They are annoying, stressful and very difficult. From the point of view of the teachers they represent a very useful form of written assessment. The knowledge of the structures is thus being checked and the feedback is ensured. Don't they miss something? What about creativity, imagination, collaboration? How about having some fun? Assessment and fun? Is that possible? How? PROJECTS ...!!! Could they be 'the real thing' in assessment?

In the 21st century, as technology becomes more sophisticated and available, students have access to unlimited possibilities for participation in their communities, as well as for entertainment and leisure-time activities. In order for today's students to be successful in our society, schools must help them acquire more than the basic skills. By creating projects, students will become proficient at the following skills: critical thinking, problem solving, collaboration, use of technology, self-direction, communication. These issues have long been neglected in the Romanian educational system. I have chosen to write about *“Alternative Ways of Evaluating English”*, namely the Projects, in my study for 'Gradul I', as I noticed the benefits of these methods on the process of learning and on the students, too. Teenagers enjoy working in groups and developing actual, interesting topics. The use of technology also ensures the success of these methods, because surfing the internet is one of their hobbies. So why not motivate them to do it for research? Projects challenge the students to learn by creating authentic situations, to use the language and to develop products and present them in public. They enjoy pretending, so let us (teachers) turn them into creators, rather than memorizers. Therefore, I created, together with my students, complex projects, based on real situations: “Great Historical Personalities” (the 11th grade A, B), “Vote for me!” (the 11th grade A, B), “Tourism Fair” (the 10th grade A, B, C). The final products and the presentations were amazing and the feedback was positive. From the students' point of view, the main advantages of the projects are: lack of stress, use of imagination and creativity, collaboration and cooperation, freedom of choice, use of technology, social responsibility, great research possibilities, higher marks. As for the teachers, the benefits are numerous: greater student interaction, increasing performance standards in schools, community involvement, effective assessment.

To conclude, I would like to say that projects are efficient and complex means of assessment. I know I will continue to use project-based learning in the class, because I consider it the perfect way to improve and produce English. As long as students are so enthusiastic about projects, I, as a teacher, will propose projects on different topics, help and guide them whenever necessary, and offer them the chance to be creators, teachers, actors, different characters and assessors, as well.

PROIECTE

TEMATICE LA ORA DE GERMANĂ

Prof. Roxana-Daniela Spinant

Ora bazata pe proiecte, descrie în linii mari o forma de predare și învățare, în care ideea proiectului are un rol important. Prin aceste proiecte se realizeaza apropierea de realitate, conștientizarea problemelor, dorința de a cooperare, fiind vazuta ca o alternativă la îngustarea teoretica- intelectuală a educației școlare și ca răspuns la ora frontală.

Ora de limba germană aduce o contribuție substanțială la dobândirea de cunoștințe de bază și competențe prin conținuturile și obiectivele care le sunt predate elevilor din "Colegiul National Ana Aslan". Această lecție le dezvoltă personalitatea prin autodeterminare și autoresponsabilizare. Obiectivul major este dezvoltarea modului de comunicare, limba vorbita și scrisa ca un mijloc de reprezentare și expunere, care poate fi utilizata ca un mijloc de cunoștințe.

Obiectivele generale in clasa sunt: relatiile cu oamenii si mediul, limba ca mijloc de intelegere si acces la mediul cultural. Ora de germana dezvoltă imaginația și creativitatea, dar și concentrarea și rezistența la învățare.

Scoala noastră, prin proiectele tematice pe care le desfășoară, încurajează activitatea de învățare a limbii germane, formează personalitatea elevilor, deprinderi de comportament civilizat și atitudine corespunzătoare. În contextul integrării României în Uniunea Europeană, dimensiunea educației prin astfel de proiecte capătă o importanță deosebită pentru educarea tinerilor și asigură un mediu didactic de formare armonioasă.

THEMATISCHE

PROJEKTE IM DEUTSCHUNTERRICHT

Prof. Roxana-Daniela Spinant

Der Projektunterricht, bezeichnet allgemein eine Lehr- und Lernform, bei welcher der Projektgedanke die maßgebliche Rolle spielt. Es handelt sich um eine mehr Lebensnähe, Problembewusstsein, Kooperationsbereitschaft, die als Alternative zu der theoretisch-intellektuellen Verengung der schulischen Bildung und als Reaktion auf den Frontalunterricht zu sehen ist.

Der Deutschunterricht leistet mit seinen Inhalten und Zielsetzungen einen wesentlichen Beitrag zum Erwerb der grundlegenden Kenntnisse und Fähigkeiten, die den Schülerinnen und Schülern im „Ana Aslan Nationalkollegium“ zu vermitteln sind. Dieser Unterricht entfaltet ihre Persönlichkeit in Selbstbestimmung und Selbstverantwortung. Sein wesentliches Ziel ist die Erweiterung der Kommunikationsfähigkeit, die Sprache in Wort und Schrift als Mittel der Darstellung und Mitteilung, als Medium und Gegenstand der Erkenntnis zu gebrauchen.

Die allgemeine Ziele im Unterricht sind: Auseinandersetzung mit der eigenen Person und der Umwelt, die Sprache als Mittel der Verständigung, Zugang zur kulturellen Welt. Der Deutschunterricht soll Phantasie und Kreativität fördern aber auch Konzentrationsfähigkeit und Ausdauer des Lernens stärken.

Unsere Schule, durch die thematischen Projekte die sie durchführt, fordert die Lernaktivität der deutschen Sprache, bildet die Persönlichkeit der Schüler, hofliches Verhalten, Gewohnheiten und Haltung. Im Rahmen der Rumänien Integration in die Europäische Union nimmt der Umfang der Erziehung durch solche Projekte eine besondere Bedeutung für die Ausbildung von Jugendlichen und sichert eine pädagogische Umgebung der harmonischen Ausbildung.

FAȚĂ ÎN FAȚĂ CU MINE ÎNSĂMI

Ramona Chinez

Mă dezbrac de un sentiment la fel cum îmi desprind portjartierul, cu mișcări tremurânde, dar în același timp ferme, făcându-mi îndeosebi plăcere sunetul metalic ce îmi trezește dintr-o dată simțurile. Fac la fel și cu un sentiment. E o plăcere, această nesiguranță a simțurilor, această suferință, dureros de dulce, această căutare nedefinită, acest sentiment al neîmplinirii de care te lași cuprins în momentele tale de singurătate. Această dezbrăcare de tine și pentru tine. E o intimitate pe care ți-o mai permiți, înainte de a-ți fi răpită cu totul. E un război pe care îl duci de mult și nu e ușoară povara de a ști că lângă tine se mai află încă acela pentru care ai simțit iubirea pentru prima dată. Tânjești după momentele de explozie ale primelor întâlniri. Cum spunea Nichita Stănescu: *"Totul trebuia să fie aur"*. Iar tu și numai tu puteai fi alchimistul care obținea aurul din metal. Iar voi, voi erați tinerii căutători ai pietrei filosofale. Tinerii neînfricați care își jurau iubire eternă cu ușurința cu care această vârstă nu crede în implacabilitatea morții. A iubi este o artă. Arta de fi tu și de a fi noi în același timp. Numesc iubire acea tresărire a ființei care nu te mai lasă să fii ce ai fost. E o metamorfoză ce cuprinde cele mai intime elemente ale tale. E un război (pe viață și pe moarte, așa putea spune) al simțurilor, căruia nu i te poți, sau nu vrei să i te împotrivesți. Simți cum tot mai mult te dezbraci de trăiri anterioare, de angoase și neîmpliniri și te pregătești să întâmpini un nou sentiment. Ești deja fluturele care e pregătit să iasă din cocon. Dar ce se petrece atunci când cel de lângă tine nu e un fluture care să te însoțească în zborul către soare, ci un bondar cu mișcări dizgrațioase care-ți acaparează ființa mai mult și tot mai mult? În acele momente te încearcă nostalgia unui fluture frumos, care deși se știe ce viață scurtă are, măcar trăiește din plin! Uneori simt că vreau să zbor de fericire, asemenea versurilor lui Stănescu: *"Du-mă fericire-n sus și izbește-mi tâmpla de stele până când..."* Pot zice că am undeva adânc dorința pentru extreme, dar rațiunea, căci e nevoie și de așa ceva în iubire, deși mi-a fost tare greu să accept, mă îndeamnă acum să stau cuminte, pentru că nu întotdeauna aventura îți oferă bucuria de a trăi. Te poți bucura și lângă un partener stabil de tot ce se petrece într-o zi/viață, pentru că viața constă din micile bucurii, trăiri, de care ne facem părtași. Am parcurs de curând Arta războiului a lui Sun Tzu, și nu am putut să nu remarc cât de multe învățături se pot desprinde din acest tratat. Suntem atât de preocupați cu războiul din noi, că nici nu remarcăm cum ajungem să luptăm împotriva întregii lumi: politicieni, oameni ai Bisericii, cerșetori, cunoscuți, necunoscuți.. Ca și în viață, și în război, totul constă în spontaneitate, în surprinderea "adversarului": *"Toate războaiele se bazează pe înșelăciune: prefă-te slab atunci când ești de fapt puternic, păcălește-l cu momeli și mimează dezordinea, atacă-l când este nepregătit, ivește-te când și unde nu ești așteptat."* În ce privește strategia Erosului, câștigă cel ce știe când să lupte și când să nu, cel care își drămuiește

eforturile și le chibzuieste pentru a atinge victoria. Nu e o strategie chiar facilă, presupune cunoașterea "inamicului", descoperirea atât a punctelor lui tari, cât și a celor slabe, ca să știi unde "să lovești" mai cu foc. Lupta e tot mai mult una corp la corp în care cuvintele de cele mai multe ori nu își au locul. E momentul în care trupurile câștigă privilegiul de a se descoperi în goliciunea primordială, goliciune în care fructul oprit devenea însăși patima lor. Aici nu poate fi vorba de o victorie, căci trupurile sunt sincere în iubirea lor pătimășă. Ele nu au orgolii și încrâncenări care să le facă să își dorească o izbândă sigură.

Biruințele se pot înfăptui folosindu-te chiar de tehnicile «inamicului», și pentru a ajunge la acestea, trebuie să te înarmezi cu multă perseverență și răbdare. Totuși, atacul să fie unul hotărât: *"Fii rapid ca vântul, compact ca pădurea. În raiduri fii ca focul, în statornicie, ca muntele. Fie ca planurile tale să fie întunecate ca noaptea, iar când lovești, lovește ca fulgerul"*.

Tot Arta războiului ne învață să fim timizi (în aparență, bineînțeles), iar când "inamicul" ne dă o porțiță, să dăm năvala. Ori, tocmai așa apărem și noi în viața cuiva. Parcă știm de undeva din instinct cum și când să intervenim pentru a avea rezultatul dorit. Victoria e a celor care își cunosc inamicul, dar și pe ei înșiși.

Cine crede că odată înfăptuită cucerirea, războiul încetează, se înșală. E încă una din capcanele bătăliei.

Nu mă refer aici la provocările cotidiene pe care fiecare cuplu reușește sau nu să le depășească, ci mă refer la modul în care cei doi se regăsesc pe poziții de luptă. Oare tocmai acest sentiment i-ar putea ține împreună o viață întreagă? E o întrebare la care încă mai caut răspunsul.

Nu îmi doresc ca aceste rânduri să fie o confesiune, în fond, ceea ce mi-am dorit e să probez în ce măsură mentalitatea timpurilor în care trăim, ne afectează viața. De ceva vreme, de când cu frământările modernismului, dospește în noi ideea că totul e relativ, valoarea, iubirea, arta, iar fericirea nu e un lucru așa la îndemână.

Omul (post)modern nu mai e un om fericit pentru că relativizează totul. Nu mai are nimic concret de care să se agațe și care să îi mulțumească așteptările. Nu mai crede cu adevărat în Dumnezeu, în valorile eticii, în posibilitatea unei iubiri sincere și salvatoare. E într-un continuu război cu el și cu lumea din care face parte. Lipsește și acea aplecare spre nevoia celuilalt de a fi înțeles și de a fi acceptat.

O posibilă soluție de a ieși din impasul existențial, care sper să funcționeze și în cazul meu, e aceea de a înceta războiul cu mine însămi, de a mă accepta așa cum sunt, cu trăirile, cu emoțiile și cu eșecurile mele, de a privi spre celălalt cu încredere. Atunci așa ști că biruința nu e departe.

O ILUZIE A ACESTEI LUMI

Oana Balulescu clasa a X-a A

Cred că în viața fiecărui om există un moment în care se gândește: *"Cine sunt cu adevărat?"*, *"Cu ce scop am ajuns să locuiesc pe acest minunat pământ?"* Ei bine, eu nu vă pot răspunde la aceste întrebări deoarece singurul ce este în măsură să își dea cu părerea ești tu! Da, chiar tu! Din prisma ta, ești considerat un mic suflet ce este înlănțuit în acest tărâm, incapabil să își facă publică o părere, considerând că nimeni nu va ține cont de aceasta. De aceea eu mă voi limita la a-mi da cu părerea despre minunata noastră țară care a ajuns a fi o lume iluzorie în care adevărul nu contează. Tot ceea ce contează este să respectăm regulile impuse de acest regim, care a adus țara într-un stadiu jalnic. Învățământul presează elevii care au ajuns să considere că sunt prototipul perfecțiunii, deoarece trebuie să cunoască întregile mări așternute lin în manualele puse în folosință cu generații în urmă. Copii din întreaga țară nu mai pot rezista presiunii sufocante impuse de aceste instituții de stat care ar trebui să își ajute elevii să prospere în această lume, care s-a degradat treptat în urma unor acțiuni nefavorabile. Unele școli sunt în stadiul în care tavanul sau pereții cedează, arătând trecerea cruntă a timpului peste aceștia, altele sunt supraaglomerate, însă nu au ce face, nu există fonduri pentru a le renova sau pentru a face un loc mai sigur pentru miile de elevi ce își doresc să își formeze un viitor cât mai prielnic. Absolvenții noștri sunt geniali! Sunt un model bun de urmat de către toți elevii oricărei alte țări. Din păcate nu au ce face cu vastele lor cunoștințe în diverse domenii și aleg să își părăsească țara, ducându-se unde probabil vor muncii pe un salariu de nimic, printre străini și departe de familie și prieteni.

Perfecțiunea este greu de atins, dar noi suntem la mile depărtare de aceasta. La televizor am ajuns să urmărim diverse emisiuni de scandal și de divertisment, dar nimeni nu cred că își mai amintește prin câte au trecut soldații ce s-au impus asupra regimului comunist pentru a avea noi libertatea de a alege, de a ne spune părerea. Nimeni nu își mai amintește de acele vremuri în care ne era impus să idolatrizăm conducătorii ce profitau de pe urma noastră pentru a-și atinge idealul de perfecțiune. În timp ce aștern pe această neînsemnată bucată de hârtie cuvintele ce curg în derivă precum un râu învolburat, mă gândesc la ce se va alege de această minunată țară numită România. Scumpa Românie, care a început să fie dominată de regulile stricte impuse de Uniunea Europeană. Deși facem parte din acest sistem de instituții supranaționale independente, suntem desconsiderați în marea majoritate a timpului. Toate aceste minusuri ce pătează steagul patriei noastre sunt ignorate de noi crezând că peste ceva timp se vor observa punctele forte ale țării.

Traversată de apele Dunării, România are un relief variat, care ne-ar ajuta atât din punct de vedere economic cât și social. Cu toate criticile aduse de mine, un neînsemnat om care nu se poate face auzit, România rămâne tot cea de altă dată, țara care este de o frumusețe aparte. O țară populată de oameni cinstiți care luptă pentru adevăr și pentru libertatea de exprimare. Orice locuitor al acestei țări este gata să își lase propria persoană pentru a-și ajuta aproapele! Nu ne vom uita niciodată rădăcinile și de aceea suntem gata să fim uniți în această luptă continuă și să strigăm din toate puterile, cu capul înainte: *"Noi suntem români, noi suntem români/Noi suntem pe veci aici stăpâni."* Spiritul românesc ne călăuzește în fiecare clipă, la fiecare pas și, deși România nu este considerată de vecinii noștri perfectă, pentru noi este idealul de tărâm plin de resurse și oameni care sunt gata să le împărtășească cu tine. *"O iluzie principală a acestei lumi este că nu există îndeajuns pentru toți. Este mai mult decât ne putem imagina noi vreodată. Totul există în Infinit."* Cătălin Manea

REFUGIU

Flaviu Mihai, clasa a XII-a B

"Alerg... Caut refugiu!"

M-am zbatut prea mult. M-am luptat prea mult cu oamenii haini, cu soarta răzbunătoare, cu tăioasa dragoste adolescentină, cu speranțele destrămate și visele purtate de eter, în zare." -Gânduri ce străbat conștiința fiecărui tânăr. Grandomanule, te credeai unicul?

Totul e diferit prin ochii tăi. Oriunde privești, vezi o turmă de oameni lipsiți de țel, călcând orbește pe urmele lăsate de cei din fața lor. Toți sunt aranjați și îndrumați de o atot puternică forță: Rutina. Tu ești altfel. Tu nu ești umil, ca restul. Ai principii, ai idei, ai ambiții, ai putere, ai voință! Dar... N-ai curaj. De ce? De ce n-ai curaj? Pentru că ești membru al unei societăți în care singura virtute care contează este supunerea și singura noțiune învăluită în sens și lirică e "singurătate". Ești singur și nu poți face nimic. Ești un outsider incurabil, pentru că nu te încadrezi în ceea ce ei descriu ca fiind normal. N-ai putea schimba nimic, nici dacă ai încerca. Toate acțiunile tale sunt inutile, toate vorbele tale sunt doar niște opinii malnutrite cu un vag iz de criticism. Îți dorești să fii o pasăre grațioasă, dar ești perceput ca un banal rozător, iar asta îți taie aripile.

Îți pare rău că a trebuit să citești aceste rânduri și să realizezi cât de insignifiant ești fiindcă ești singur, dar... Nu ești. Sunt mulți care gândesc ca tine, dar care se deghizează în costume cenușii, să fie acceptați de societatea sobră. Împreună cu ei poți atinge noi culmi și poți schimba repere!

Continuă să cauți, pentru că și eu alerg... Caut refugiu!

ȚI-AI DESCOPERIT

VOCAȚIA?!

Otilia Boldiszar, clasa a XII-a B

Cum îți descoperi vocația? În primul rând cu multă voință și curaj de a te cunoaște, de a alege ce vrei tu, nu alții, de a-ți vedea calitățile dar și defectele, de a realiza că poți să faci orice, dar că mai important e să îți placă să faci acel ceva.

Dacă vrei să fii MEDIC - să o faci pentru că așa simți tu, nu pentru că asta vor părinții sau cei din jur. Dacă simți în toiu nopții să deschizi atlasul de anatomie pentru că vrei să citești și să înțelegi mai bine sistemul nervos, dacă te gândești la toți oamenii bolnavi care își pun viața în mâinile tale și se roagă pentru încă o zi de viață, dacă înveți cu pasiune și dăruire, dacă visezi să pui un diagnostic, să scrii un tratament, dacă te fascinează disecțiile, dacă ai simțul responsabilității, dacă nu îți pasă de nopțile pierdute învățând pentru că simți că vei fi un medic excelent... Ce te oprește?!

Dacă vrei să fii PSIHOLOG - îți place să citești cărți dedicate dezvoltării personale, ești dispus să ascuți omul atunci când pentru el viața nu mai are niciun sens și să-l ajuți să se ridice, nu poți dormi noaptea pentru că l-ai vazut azi pe "Cutărică" trist și demoralizat și nu l-ai întrebat nimic și hotărăști să-l suni, pentru că privești dincolo de aparențe, pentru că ai merge în spitale să-i mobilizezi pe bolnavi din punct de vedere psihic, sau să-i ajuți pe cei din închisoare să se descopere cu adevărat, să se îndrepte, să le afli regretele dar și visele, pentru că te caută prietenii să le dai un sfat, pentru că inspiri încredere. Pentru că ai lipici la copiii cu faimă "rea", copii hiperactivi, mai năzdrăvani, pentru că ai pașit ca cei din jur să se mire că acel copil problemă s-a atașat de tine și s-a purtat exemplar datorită faptului că ai știut cum să îl abordezi. atunci de ce refuzi această înclinație?!

Dacă vrei să fii STOMATOLOG - pui mare accent pe igiena danturii, te informezi în legătură cu aceasta, crezi că sunt interesante "instrumentele de lucru", ești hotărât, ai simț estetic, ești răbdător și îți place să faci lucruri care necesită răbdare, ești un bun întreprinzător - pentru că trebuie să știi cum să îți atragi clienții, înveți cu pasiune și te vezi un stomatolog foarte bun și căutat. Dacă o faci strict pentru bani și înveți uitându-te la ceas, probabil că vei fi frustrat toată viața că nu ai ales ce îți place.

Dacă vrei să fii ASISTENT MEDICAL - îți place să acorzi primul ajutor, nu îți e teama de injecții, îți place să fii apropiat de pacient și să îl încurajezi, îți place să îngrijești omul atunci când are cea mai mare nevoie de tine - când e bolnav. E o meserie cu care mereu te vei descurca, fie că ești în țară sau în străinătate - oameni bolnavi care au nevoie de tine mereu vor fi.

Cred că adevărata satisfacție și succesul vin dacă ești cel mai bun în ce faci, sau măcar printre cei mai buni.

LICEUL PRIMA CARTE DE VIZITĂ

Andrei Oneț, student anul I, Facultatea de Mecanica, UPT

Salut băieți, bună fetelor și bună ziua domnilor profesori! Sunt și eu un fost elev al școlii în care vă petreceți o mare parte din an. Pentru început să mă prezint, sunt Andrei Oneț și am terminat anul trecut în clasa a XII-a A.

Îmi amintesc și acum momentul în care am pășit pentru prima dată în școală. M-a întâmpinat nenea Ștef, arătându-mi unde trebuie să merg să-mi confirm locul „tras la sorți” în urma repartizării computerizate. Sosise momentul. În 15 septembrie la ora 9 eram în curtea „încăpătoare” a școlii noastre, unde se dădea, în fiecare an startul. Aveam emoții, îmi cunoșteam colegii doar după nume. Toți bobocii erau nerăbdători să afle unde, și mai ales, alături de cine își vor petrece următorii patru ani din viață.

La prima oră de sport am rămas puțin șocat, dar m-a și amuzat când am văzut unde o să ne desfășurăm activitatea; era, este și va fi „bazinul de sport”, unic în lume, cred. Locul unde orice sport era foarte la îndemână de practicat, mai puțin înotul. De la vestitul ping-pong cu faianța desprinsă de pe pereți, la fotbalul cu mingile de ortopedie (P.S. Nu încercați așa ceva acasă) sau chiar săritul caprei, erau prielnice unei ore de sport în adevăratul sens al cuvântului!

Cel mai frumos și așteptat moment într-un an era să pic de servicii la poartă. Mă rugam ca în ziua respectivă să am două ore de mate, fizică sau română, nu sport, tic, geografie, sau și mai rău, când orele clasei mele se terminau la unu, iar eu eram nevoit să stau până la două. Frumos moment să stai să te gândești la cum lenevesc ai tăi colegi acasă, iar tu să prestezi „munca” în folosul comunității. Din clasa a IX-a am rămas cu escapadele făcute din clasă în clasă și apoi, cireașa de pe tort, prin cutiile de chibrituri de la etajele 2 și 3. Cu pauzele când jucam fotbal pe terenul neîncăpător pentru mai mult de 6 jucători, cu reguli normale până la un anumit punct, printre care „regula celor 10 minute” - exact cât ține o pauză. Deși așteptau vreo trei echipe pe margine, numai două jucau cu adevărat fotbal. Ceilalți erau doar pentru competiție.

Deși au mai spus-o și alții, o repet și eu. Cultura noastră generală s-a îmbogățit substanțial la orele de geografie. Fără ele, farmecul liceului ar fi fost mult diminuat. La început referate, apoi teste din conspect și în final, chestionarele alături de îmbulzeala la harta dinaintea orei de geografie sunt amintiri greu de uitat.

Celor din clasele a XII-a le spun că BAC-ul e cel mai ușor examen pe care îl poți da. Ce urmează după, veți descoperi singuri. Celor „mai mici”, le recomand să se bucure de fiecare moment petrecut la școală, pentru că amintirile cele mai frumoase sunt din liceu, la fel cum se leagă aici și cele mai bune prietenii sau, de ce nu, iubiri.

Însă din tot, vreau să rămâneți cu ceva. Se spune că nimic nu e întâmplător în viață și că fiecare acțiune, faptă sau gest pe care le faci se contorizează undeva. Rezultatul este strict legat de timp. Până și în cea mai mică întâmplare, există o urma de destin. Odata ajunși eu, tu sau oricare din noi în acest liceu trebuie să fie un motiv de mândrie și în același timp de responsabilitate. Liceul din care ai făcut sau faci parte este prima ta carte de vizită odată ajuns la facultate, și nu numai. Eu unul am să fiu mereu bucuros de liceul meu, locul unde mi-am pus bazele atât în materie de cunoștințe, cât și comportamentale sau de caracter. Asta mă va ajuta cu siguranță în viață.

Până data viitoare vă salut, cu stimă și respect, eu.

JIMBOLIA

ORAȘUL CELOR 5 MUZEE

Florina Dinca, Codruta Pop, Larisa Coclea, Andreea Apojarcei, Maria Moise, clasa a IX-a A

Într-o zi însorită de mai 2014, a fost organizată o excursie la Jimbolia, orașul aflat în Câmpia Banatului, locul de graniță cu Serbia. Excursia a avut un scop educativ și cultural.

Dintre cele 6 muzee ale orașului Jimbolia, m-au impresionat în mod deosebit Casa Memorială „Dr. Karl Diehl” și Muzeul Feroviar. La acesta din urmă am avut ocazia să văd fotografii cu diferite tipuri de locomotive (fabricate la Resita în secolul XIX-lea), legitimații de călătorie, insigne, decorații. Am aflat de la ghidul nostru că prin Jimbolia trecea, în timpul stăpanirii austro-ungare a Banatului, un tren care lega Timișoara de Viena.

La Casa Memorială „Dr. Karl Diehl” am făcut cunoștință cu cel care, în perioada interbelică, în condițiile în care medicina în România era în fază de pionierat, a realizat peste 50.000 de intervenții chirurgicale cu un instrumental medical destul de rudimentar. Am fost impresionați de obiectele personale ale medicului jimbolean, precum halatul, trusa medicală, manusile chirurgicale, trusa cu medicamente, rețele medicale pastrate și expuse în vitrinele muzeului.

Pe lângă obiective istorice, ne-am delectat și cu produse de patiserie foarte gustoase și renumite precum: plăcinte cu mere și visine, strudele cu brânză și cornuri cu gem și mac. Am plecat din Jimbolia cu o impresie minunată și cu dorința de a reveni (Livius Carnat clasa a XI-a D)

În Jimbolia, am avut ocazia de a vizita Muzeul Ștefan Jager. Acesta este dedicat vieții și activității pictorului Ștefan Jager. Clădirea are cinci încăperi: o secție de etnografie, o secție de arheologie, o cameră cu fotografii ale personalităților jimboliene, o sală de ședințe și o cameră șvăbească. Am vizitat de asemenea Muzeul Presei „Sever Bocu”, fiind o instituție unică în țara noastră. Am avut prilejul să descoperim un alt muzeu interesant, Muzeul Pompierilor SF Florian, Pompierilor Civili care conține, expozate aparținând unității de pompieri voluntari din oraș (uniforme, insigne, măști de gaze, coifuri și alte obiecte necesare intervențiilor pentru stingerea incendiilor). Muzeele vizitate ne-au surprins prin varietatea obiectelor valoroase expuse și prin modul de prezentare a acestora.

SIBIUL, ÎNTR-UN IMAGINAR ȘI REAL

Prof. Cristina Mandae

Sibiul mi se dezvaluie întotdeauna sub doua fațete.

Sibiul imaginar, spiritualizat și poetic al lui Radu Stanca, aflat aici în refugiu în timpul ocupației maghiare a Ardealului de Nord, după Dictatul de la Viena din 1940, oraș devenit centru universitar provizoriu și Sibiul real și concret, bine conturat, elaborat în maniera „ghidurilor turistice” și a unor lucrări de tip monografic.

La Radu Stanca, chipul Sibiului, văzut din față pare un obraz asemănător „mucenicilor ogivali adânc iluminați, terifianti în expresiva lor liniște”, desprins parcă din picturile lui Mathis Grunewald, a cărui pictura este stranie și fascinează.

Sibiul apare ca un oraș al surprizelor, al nedumeririlor, al redescoperirilor și al reconsiderărilor.

La peste o jumătate de veac de la însemnările lui Radu Stanca, devenit Capitală Culturală Europeană, în 2007, Sibiul se prezintă „ca un demn legatar al vechiului Hermannstadt”, „un chiriș relativ nou într-o casă veche și plină de șoapte”.

În atmosfera plină de romantism, creată de Radu Stanca, palatul Bruckenthal, ia o înfățișare solemnă în care „lumânările aprinse în sfeșnice, fotoliile și draperiile” se pregatesc pentru evenimentul tradițional al serii când se execută concertul de camera. Personajele care intră în scenă vin dintr-un alt timp: „baronul cu ochii mohorâți”, „madona aceea suavă, încoronată de un păr auriu ca grâul holdelor”, „ea, descendenta unui neam nobil de cavalerie” și „necioplitul țaran din Avrig” cu „ochii [...] adânci negri, sub sprâncenele stufoase, iar mâinile lungi și subțiri sunt ale unui cărturar”.

Dialogul privirilor, plin de semnificații, între portretele-personaje care domină galeria, este de fapt unul al spațiilor culturale: cel al imperiului crepuscular și a nobilimii agonice față în față cu vitalitatea și efervescența unei lumini care se naște, a României Mari în devenire.

Numit guvernator al Transilvaniei de către Împărăteasa Maria Tereza în 1777, baronul Von Bruckenthal a început construcția palatului în anul următor, după modelul reședințelor vieneze, bogat și rafinat ornamentate și mobilate. Urmând indicațiile testamentare ale baronului, publicul poate vizita astăzi saloanele baroce, galeria de pictură și gravură, iar cei interesați pot avea acces la bibliotecă.

Privirea atentă, bănuitoare, uneori șăgalnică a acelor „ochi” extraordinari, a acelor lucarne ce împânzesc acoperișurile cărămizii ale orașului, considerate ca elemente arhitecturale unice, crează naratorului senzația că este în permanență observat și provoacă neliniști metafizice.

Biserica Evanghelică construită în stil gotic începând cu 1320 peste zidurile unei foste biserici romanice, conține elemente remarcabile de plastică arhitecturală, cheile de boltă reprezentându-L pe Iisus, Fecioara Maria, Sfântul Wolfgang și simbolurile creștine, consolele cu decorație vegetală și antropomorfă.

Primăria din Piața Mare, a fost construită în 1906 într-un stil arhitectural eclectic, ca sediu pentru banca săsească de credit funciar, edificiul are două etaje și este dispus în jurul unei curți interioare închise în 2006 cu un laminator.

Zidul, ca element care protejează și conservă valorile circumscrise a realului, este dominat din loc în loc de turnuri și bastioane, apărători semeți ai burgului. Turnul Olarilor, Turnul Archebuzierilor și Turnul Dulgherilor sunt cele trei turnuri care s-au menținut până astăzi.

Astăzi Sibiul este un oraș strălucitor și seducător, care domină spațiul cultural european, în care umbrele cavalerilor, domnițelor, breslașilor, negustorilor, sunt prezentate la fiecare pas și sunt sugerate de fiecare clădire în parte.

DEBUT LITERAR: CÂND POVEȘTEA DE DRAGOSTE ȚI-O SCRIE RĂZBOIUL

Bianca Sucilea, clasa a XI-a B

Descriere:

Aimee Dumont ajunge la frumoasa vârstă de 87 de ani. În ziua în care își înmormântează soțul, decide să își scrie memoriile. O viață tumultuoasă, chinuită pe dealurile unui sat din Franța, un destin tragic și confuz. Toate acestea până când îl întâlnește pe el. Un bancher înstărit, cu un trecut impecabil și fericit, necunoscând greutățile vieții, până când a fost pus față în față cu războiul. O poveste fascinantă de dragoste, între doi oameni total opuși care învață că dragostea adevărată acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul!

Capitolul 1:

Vara anului 1937.

Într-o seară călduroasă de sfârșit de iunie, Levi și prietenul lui Little John, erau în drum spre festivalul din centrul orașelului lor, organizat cu ocazia zilelor orașului Blue Bell. Mașina tatălui lui Levi era acum condusă de Amos, cel mai loial om pe care îl cunoscuse vreodată Levi. Bărbații erau nerăbdători să ajungă la festival. Amos îi lăsa în fața băncii domnului Vanderbilt și parcă mașina pe locul destinat directorului băncii, William Levi Vanderbilt Senior. Levi simțea că aceasta va fi seara lui. Știa că acolo este dragostea vieții sale, fata cu care urma să se căsătorească, cu care urma să îmbătrânească, fata visurilor oricărui bărbat, Sally Anne. Coborâra din mașină elegant, încercând să își potolească emoțiile și entuziasmul.

-Johnny băiatule, aceasta va fi seara mea! spuse Levi zâmbind până la urechi.

-Dacă continui cu fața asta de pinguin, sunt sigur că aceasta va fi seara de comedie a fetelor, spuse Johnny amuzat.

-Haha, râzi tu râzi amice, dar când o voi conduce pe Sally Anne acasă în seara aceasta și tu vei fi nevoit să mergi pe jos, nu cred că vei mai avea zambetul ăla pe față.

-Asta rămâne de văzut, amice.

Levi era prea entuziasmat să bage în seamă comentariile răutăcioase ale prietenului său cel mai bun. Se gândea la EA, momentul revederii cu fiica celui mai important om din Pennsylvania.

Au intrat în bălci, unde toată lumea zâmbea și se îmbulzea către tarabele cu jucării, vată de zahăr, înghețată de căpșune și către carusele și roata cea Mare. Se uitau la oamenii fascinați de mimi și la amatorii de jonglerii și circarii profesioniști care își țineau numerele de seara. Johnny se întâlnește cu iubita lui Francesca, o italianca creolă, dezinvoltă, care după părerea lui Levi, îl cam ducea de nas pe sensibilul și naivul Jonahtan. Little John era îndrăgostit până peste cap de ea și nu-i refuza nici-o plăcere.

-Haideți să ne dăm pe Roata cea Mare.

Francesca, îl luă de mână încântată și o luaseră înainte spre roată. Rămas în urmă, se uită în toate părțile după Sally Anne. Nu o vedea nicăieri și începu să creadă că invitația lui la festival nu era onorată sau că a făcut un accident pe drum, lucru care îl îngrijora și intenționa să se întoarcă la mașină și să îl roage pe Amos să îl ducă la vila de vacanță a familiei Cristoph, să verifice. Dar ideea îi păru ridicolă și îi urmă pe Jonahtan și Francesca.

-Levi, amice zici că ești pierdut în spațiu. Nu îți fă griji, va apărea ea. Johnny se uită ușor îngrijorat la Levi care se comporta ca un copil care s-a pierdut de mama lui.

Râsete și tipete de copii încântați răsunau în tot centrul micului oraș. Total indiferent la atmosfera veselă din jurul lui, Levi se îndrepta ușor dezamăgit spre Roata cea Mare care cândva i se părea cel mai extraordinar lucru posibil de pe planetă. Pășea plictisit, uneori întâlnindu-se cu anumite cunoștințe cărora le zâmbea mai mult din politețe decât din simpatie. Francesca și Johnny se instalau deja pe scaune, când Levi îl saluta pe fiul vicepreședintelui băncii Vanderbilt.

-Haide Lev' ca pierzi tura amice.

Levi se întoarse către Little John și atunci o văzu. Era chiar ea, era Sally Anne, împreună cu prietenele ei cumpărând vată de zahăr, dar care acum și-au întors toate privirile spre el chicotind. Cu buclele ei blonde ieșindu-i din pălărie, buzele roșii și rochița elegant, care probabil costa mai mult decât întreaga roată de festival. Se uita la ea fericit și rămase blocat pe imaginea angelică a acestei ființe minunate.

Ea își ridică ochii albaștri, care până acum îl evitau jucauș, și atunci privirea li se intersectă. Au rămas amândoi blocați câteva secunde, era un moment magic, care stârnea în amândoi emoții pe care nu le puteau defini sau explica, era ceva intens, de neexplicat. După câteva momente, în care lumea pur și simplu înghețase, Sally își reveni și îi zâmbi băiatului chipeș cu ochii verzi, care se holba la ea ca vrăjbit. El îi zâmbi la rândul său și amândoi au pornit în direcția celuilalt...(incomplet)

MIHAELA BALACI

EXPERIENȚA DE LUPTĂTOARE

Mihaela Balaci, clasa a XII-a B

Mă numesc Mihaela Balaci, am 19 ani și am să vă spun povestea mea.

În 2006 am început clasa a-V-a, eram foarte mică și slabă, tatălui meu îi era teama că am să rămân așa. Și într-o zi, venind de la școală, am auzit o discuție între tata și sora mea, tata spunându-l *"Hai să te înscri la sport, la kickbox!"* ea refuzând, o săptămână am auzit într-una propoziția asta. Într-o zi, m-am dus la tata și i-am spus că vreau să mă duc eu, tata a început să râdă și a zis că dacă mă duce o să vin cu nasul spart, dar eu eram convinsă că nu o să se întâmple așa și îi spuneam tatei că o să îi bat pe toți.

Tata, fericit că vreau să fac sport m-a înscris și am început să merg la kickbox. Și ghiciti ce s-a întâmplat? După două săptămâni am venit cu nasul spart acasă, iar când m-a văzut tata m-a întrebat ce am pățit și i-am spus că nimic și că un luptător nu simte durerea. După o lună m-a anunțat antrenorul Drăgoi Toma, că mă ia la concurs, nici nu știți ce fericită am fost și ce emoții am avut, și acum când mă gândesc am fiori. Am început să mă pregătesc din ce în ce mai mult. Într-un final am ajuns la concurs, aveam emoții, parcă nu mai știam să țin garda, însă antrenorul mi-a spus "Când intri în ring, să uiți de toate problemele și să te concentrezi!", nu am făcut cum a spus, am început să fiu agitată, nervoasă și am lovit prea tare adversarul, rupându-l piciorul ceea ce a dus la depunctarea mea dar totuși am luat locul III.

Al doilea concurs a fost în Timișoara, pot să vă zic că am luat locul I, am fost cea mai fericită și tata era așa mândru de mine. Dar nu s-a terminat aici.

Am continuat să practic acest sport. Premiile erau din ce în ce mai multe. Am luat locul II la Naționale, medalia de bronz! Am 3 medalii de locul I, 3 cupe locul II și 5 K.O. Mergeam la concursuri la fiecare două săptămâni timp de patru ani. Am adunat foarte multe premii. Tata era cel mai fericit că m-a înscris, era mândru de fata lui, zisă și "băiețelul meu".

Pot să vă spun că e cel mai frumos sentiment când ești pe ring, e un sentiment de nedescris. Până la urma, dacă îți place ce faci, o faci din toată inima.

ISTANBUL

O CĂLĂTORIE ÎN SERAY

Prof. Cristina Mandae

Despre Istanbul aflasem în 'documentarea' indispensabilă a unui călător pasionat - lucruri interesante: că este unicul oraș întins pe două continente, Asia și Europa, despărțite de apele Bosforului; că are 18 milioane de locuitori (cât toată populația votantă din România!); că este legat, atât la Nord cât și la Sud, de două mări, Marea Neagră și Marea Marmara; că, alături de turci, trăiesc minorități precum curzi, arabi, cerchezi, dar și greci, armeni, evrei; că mai multe civilizații s-au întâlnit aici - de la civilizația greacă la cea bizantină și apoi otomană, fiecare cu contribuția ei la patrimoniul istoric și artistic al orașului. După un zbor liniștit Belgrad-Istanbul și o aterizare perfectă pe aeroportul Sabiha Gokcen (situat în partea asiatică), am început explorarea unui oraș absolut copleșitor ca întindere, forfotă, lume pestriță. Un oraș viu, agitat, cu străzi aglomerate cu turiști de toate națiile și rasele, cu prăvălii și terase înghesuite, cu vânzători ambulante, cu stive de mărfuri de tot felul - de la fructe, rahat, covoare, suveniruri, gablonțuri, marochinărie, aur, argint, perne colorate, condori, lămpi, lampioane și lampadare multicolore și cu motive orientale, eșarfe, șalvari, fesuri, tiribombe, ilustrate, delicatese - toate de-a valma. Iar comercianții îți caută privirea, te adulmecă, te momesc cu cafea sau ceai, te 'atacă' cu îndemnuri insistente de a cumpara orice cu oricât pentru că totul este negociabil și disponibil. Prețurile cresc și scad amețitor și halucinant.

Marele Bazar, organizat în secolul al XVI-lea, sub domnia lui Suleyman Magnificul, are astăzi 60 de străzi, 3000 de magazine și 10 tone de aur de vânzare! Atracțiile culturale ale Istanbulului sunt numeroase.

Hagia Sofia, construită de împăratul Justinian în secolul al VI-lea, este cel mai reprezentativ monument de arhitectură bizantină care a supraviețuit cuceririi Constantinopolului de către otomani în anul 1453. Dorind să rivalizeze cu Biserica Sf. Sofia, sultanul Ahmed I-a construit la începutul secolului al XVI-lea, Moscheea Albastră, singura din Turcia cu șase minarete. Numele ei provine de la acele 20.000 de plăci de faianță albastră din interior care au fost folosite la construirea sa.

'Împărăție a Sultanilor', Palatul Topkapı a găzduit timp de patru secole toți sultanii turci de la Mahomed al II-lea Cuceritorul, până la Abdulmecid (sec. al XIX-lea).

Așa cum Viena stă sub semnul spiritului întreprinzător al împărătesei Maria Tereza, tot astfel, în Istanbul, Suleyman Magnificul a devenit un adevărat simbol național. Domnia lui de jumătate de secol a marcat o întreagă epocă, atât prin cuceririle-cheie pe care le-a făcut - Belgradul, Insula Rhodos și o parte a Ungariei devenită pașalâc - dar și prin opera sa reformatoare în legislație, armată, fiscalitate, viața religioasă.

La mijlocul secolului al XIX-lea, reședința sultanilor a fost mutată în Palatul Dolmabahce, un adevărat 'Schonbrunn' al Istanbulului, în care opulența și ornamentațiile baroce sunt amestecate cu arabescuri și dantelării orientale de mare rafinament.

Un monument absolut spectaculos este Biserica Cisterne ('Palatul Scufundat'), care impresionează prin ineditul ei: după ce cobori 52 de trepte de piatră, în fața ochilor și se desfășoară 336 de coloane masive, cu capiteli în stil corintic, aliniate pe 12 rânduri. Biserica Cisterne a fost construită de același Justinian, în secolul al VI-lea, fiind utilizată ca loc de depozitare a apei adusă de la o distanță de 25 de kilometri de oraș. Turcii au continuat să folosească acest uriaș 'rezervor' de apă pentru alimentarea Istanbulului, atât în timpul războaielor cât și în vremuri mai liniștite.

Capitala Semilunei, Stanbulul, respiră și azi forța și gloria de altădată. O mie și una de nații sub o mie și una de înfățișări: barcagii, halvagii, lactagii, chilipiruri, bacșișuri, ciubucuri, peșcheșuri, Serayuri, haremuri, pilafuri... Un univers fabulos și îmbietor - ca o baclava!